

1

ASPROS, perfectament imperfectes

Enric Herrera

DIRECTOR EXECUTIU DE FUNDACIÓ ASPROS

La Fundació Aspros commemora enguany 60 anys de vida. Es diu aviat, però esdevenir l'entitat degana de Lleida en l'àmbit de la discapacitat intel·lectual no és tan sols una qüestió cronològica, sinó el fruit d'una visió clara i diàfana, des dels mateixos inicis, sempre avançada als seus temps i sempre centrada en la millora de la vida de les persones amb discapacitat intel·lectual o trastorn mental i les seves famílies. La iniciativa dels seus impulsors, entre els quals hi havia Josep Eritja i posteriorment Joan Escolar i Jaume Herrera, s'ha demostrat a hores d'ara visionària i, a la vegada, revolucionària.

Eren temps difícils, l'any 1962 no hi havia un marc legal que protegís les persones amb discapacitat intel·lectual, tampoc existia el concepte de places residencials subvencionades, no hi havia suports, ni serveis ad hoc... Tanmateix hi havia la necessitat, l'impuls i la il·lusió d'aquells que van obrir camí a casa nostra per garantir el dret a una vida plena i en igualtat de condicions de les persones vulnerables i, consegüentment, de les seves famílies.

Parlem del dret a una vida digna. D'un dret fonamental que cal garantir a tot ésser humà. Aquest va ser el motor del que avui coneixem com Fundació Aspros. I és que si les institucions no prenen la batuta, era necessari que algú altre ho fes. Una posició humanista i referent que fins temps ençà, ja el 2006, quedaria recollida per primera vegada en el marc de la Convenció Internacional sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat.

També va ser un gran impuls l'any 1982 l'aprovació de la llei de la LISMI, que reconeixia el dret de les persones amb discapacitat a treballar, tant en empreses públiques i privades com mitjançant la creació de centres especials de treball (CET). Així doncs, Aspros neix com una entitat que respon a una necessitat, per això es converteix des

Llar Residencial Casa Nostra de Sudanell en els seus inicis.

d'un inici i fins al dia d'avui en un instrument al servei de les persones.

Aspros insistirà a buscar una solució i no a l'inrevés, atès que no és la institució la que decideix com han de viure i treballar, sinó que l'entitat aprèn de les persones, des de l'escolta i l'empatia.

I en aquest camí es troba ara mateix l'entitat, després de superar la duresa d'una pandèmia que ens ha obligat a adaptar-nos un cop més per fer-nos millors, per ajudar els qui més ho necessiten. De fet, la Covid ha visualitzat més encara la fractura social que existeix al nostre voltant. Tots hem estat més vulnerables, però els que han patit

més són els col·lectius que ja ho eren. Les persones amb risc d'exclusió social han viscut amb més duresa els efectes d'una pandèmia que ens ha afectat a tots, no només en l'àmbit de la salut física i mental sinó també en tota la dimensió econòmica i social.

Davant d'aquesta fractura social cada cop més evident, la nostra entitat està detectant nous col·lectius vulnerables, persones que estan quedant al marge de la societat i que necessiten una ajuda directa, ja sigui en forma d'ocupació, d'habitatge o d'assistència social. No podem restar impassibles davant d'aquesta situació, sobretot considerem

que també és la nostra responsabilitat posar la nostra infraestructura al servei de qui més ho necessita. I si bé fins ara la nostra missió s'ha centrat a atendre persones amb vulnerabilitat derivada de la discapacitat intel·lectual i malaltia mental, actualment creiem que la nostra missió radica també a atendre aquests nous col·lectius vulnerables, aquestes persones que no tenen els seus drets garantits. I ho farem com ho hem fet sempre, amb una atenció centrada en la persona. Perquè a Aspros sabem que cada persona és un món. Perquè el que ens fa únics és ser tal com som, perfectament imperfectes.

